

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/2126-u/2017
Erkezett:	2017 NOV 23.
Példány:	1
Melléklet:	9 db
Kezeliiroda:	Tisztelt Alkotmánybíróság!

DUNAÚJVÁROSI JÁRÁSBÍRÓSÁG	
<small>Postán, személyesen, faxon, kézbesítő, e-mailen</small>	
Érk.:	2017 NOV 21.
Példány:	.....mell.....
Az ügyirat FP 21.088/2016/13	

Alkotmánybíróság
1015 Budapest
Donáti u. 35-45

Alulírott [redacted] alatti lakos, gyermekeim, [redacted] alatti lakos útján, a csatolt meghatalmazás szerint, (3. sz. Melléklet az Alkotmánybírósáról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. § (1) bekezdése alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő:

I. A megsemmisíteni kért bírói döntések megnevezése, a határidő-számításhoz szükséges adatok közlése (a jogerős ítélet kézhezvételének időpontja)

Jelen beadványomban arra kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Székesfehérvári Törvényszék 3.Pf.189/2017/5. ügyszámú ítéletét (1. sz. Melléklet), továbbiakban: Ítélet), - a Dunaújvárosi Járásbíróság (továbbiakban: Bíróság) 7.P.21.088/2016/6. sz. ítéletére kiterjedően (2. sz. Melléklet), -, vizsgálja felül, állapítsa meg, hogy az ítélet alaptörvény-ellenes, és a Törvényszék

Ítéletét semmisítse meg,

mert az ítélet sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk. (1) bekezdésében biztosított - tisztességes tárgyaláshoz-, valamint a (7) bekezdésben biztosított jogorvoslathoz való jogomat.

Indokaimat az Abtv. 52.§ (1b) bekezdésben foglalt határozott kérelem alátámasztására a Fővárosi Törvényszék ítéletének 2017. szeptember 29. napján történt kézhez vételétől számított - Abtv. 30.§ -ban rögzített -, 60 napos határidőn belül az alábbiakban kívánom részletesen kifejteni:

II. Az Alaptörvényben biztosított jogok megnevezése:

Alaptörvény R cikk (2) bekezdés, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdés,

III. Jelen pontban megjelölöm az Abtv. 52.§ (1b) bekezdés a) pontja szerinti Alaptörvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá amely az indítványozó jogosultságát megalapozza (közvetlen érintettség kifejtése és pertörténet röviden), az eljárás megindításának jogi indokait, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét:

Az Abtv. 27. §-a szerint:

1. Az indítványozó az alaptörvény-ellenes bírói döntést támadhatja, amennyiben az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti.

A fentiek szerint tehát panaszomat az Abtv. 27. § a) alapján terjesztem elő, mert álláspontom szerint a sérelmezett bírói döntés az Alaptörvényben biztosított jogomat sérti:

Az Alaptörvény R cikk (2) bekezdésében rögzített jogállamiságból eredő jogbiztonság követelményét, s annak részeként tekinthető XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való jogomhoz, valamint a (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jogomat a Bíróság és a Törvényszék a törvényt sértő döntésével- amelyet a tények és okirati bizonyítékok figyelmen kívül hagyására alapított indoklásával, és az ennek alapján lefolytatott törvényt sértő eljárásával megsértette.

Az első fokú bírói döntéssel szemben azért terjesztettem elő alkotmányjogi panaszt, mert az Alaptörvény XXVIII. cikk. (1) bekezdésében elismert jogommal éltem, amikor bizonyítékaimat és indokaimat előadtam. A Bíróság azonban ezt a jogomat megsértette, mert az általam előadottakat nem vizsgálta.

A másod fokon eljáró bírói fórum döntése pedig azért sért alkotmányos alapjogot, mert a bizonyítottan önkényes első fokú döntés vizsgálata során az általam - a másodfokú eljárásban - előadottakat egyáltalán nem értékelte, ezzel a **valódi** fellebbezési lehetőséget kizárta, ezzel az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jogomat megsértette.

A jelen alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó bírói döntés(ek) fő kérdése elsődlegesen az, hogy a döntéshez vezető eljárással szemben milyen Alaptörvényben biztosított jogok érvényesíthetők a sérelmezett bírói gyakorlatot jellemző eljárásban és hogyan nyújthatnak védelmet nekem, mint a peres eljárás alanyának a bíróságok alapvető jogaimat sértő magatartásával szemben.

Az Alaptörvényben szabályozott alkotmányos intézmények, államszerkezeti és hatalommegosztási összefüggések, illetve emberi jogok és alapértékek elsődleges célja a közhatalommal szemben oltalmazó garanciák kijelölése. Az alapvető jogok ennek megfelelően eredendően az állami közhatalommal szemben nyújtanak védelmet.

Fontosnak tartom hangsúlyozni: a magánszemélyeknek a közhatalommal szemben történő védelme különösen fontos az alkotmányosan meg nem engedhető magatartással szemben, T) cikk (1) bekezdés.

Egy-egy jogvitát eldöntő bírói döntés alkotmányosságát így végső soron a „valódi” alkotmányjogi panasz intézményén keresztül az Alkotmánybíróság garantálja. Igaz ez a szerződéses és más egyéb magánjogi karakterű jogvitákban eljáró bírói döntésekre is, melyek esetében az Alkotmánybíróság a bíróságok részére "megelőlegezett" jogkövető magatartására figyelemmel vizsgálja, hogy az adott jogviszonyt szabályozó generálklauzulák bírói értelmezése összhangban áll-e az érintett alapjogból fakadó követelményekkel.

Különös jelentőséghez jut ez a jogvédelem az eljárás jogi jogviszonyokban, melyek alapvetően aszimmetrikus természetűek. Ezt igazolja, hogy az eljárásjog az olyan önálló és függő, vagyis a bíró irányítása alatt álló pervezetést szabályozza, amelyet a magánszemély (alperes) jellemzően hosszabb időn keresztül, személyesen lát el. A magánszemély tehát nem egy előre pontosan meghatározott feladat elvégzésére köteles, hanem a bíró utasításai szerint és ellenőrzése mellett egy jellegét tekintve meghatározott feladat ellátására.

E keretjellegű jogviszonyt minden esetben a bíró részletes utasításai töltik meg pontos tartalommal. A magánszemély tehát ennek megfelelően az egész személyiségével vesz részt az eljárásban. Mindebből következik egyfelől, hogy a peres eljárás sajátossága a felek egyenlőtlensége és a jogviszony alá-fölé rendelt jellege. Másfelől pedig a perrendtartásból fakadó szabályok a magánszemély cselekvési autonómiáját, így magatartását és véleményét szükségszerűen korlátozzák.

A felek mellérendeltségének és tényleges egyenjogúságának hiányából fakadóan a mai eljárásjogi jogviszonyok jellemző vonása kell legyen egyfelől a magánszemélyt védő klauzikálisan kógens jellegű szabályok intenzív jelenléte, és az alkotmányjogi szabályok intenzív jelenlétének igénye, másfelől pedig a jogvitákban döntő bírói ítélkezési gyakorlat és az alkotmányos jogvédelem kiemelt szerepe.

Ennek megfelelően a közintézményekkel szemben a magánszemély alapjogi védelme az ítélkezés pártatlanságának érdekében biztosítandó, azonban az ítélkező bírák tekintélyének megóvása érdekében nem korlátozható.

2. Továbbá a b) pont szerint akkor, ha jogorvoslati lehetőségeimet kimerítettem:

Az általam támadott Törvényszéki Ítélet egyértelműen rögzíti, hogy az ítélet ellen fellebbezésnek hely nincs. Ezért a hivatkozott b) pont szerinti feltétel teljesült.

A Tisztelt Alkotmánybíróságot tájékoztatom arról, hogy egyéb jogorvoslati eljárás (felülvizsgálati kérelem, jogorvoslat kérelem perújítás), jelen beadványban támadott döntéssel kapcsolatban, nincs folyamatban.

Pertörténet röviden:

Az [REDACTED] felperesi jogelőddel, ÜDÜLŐHASZNÁLATI SZERZŐDÉST kötöttem 2005.október 1-jén.

A szerződés tárgyát a [REDACTED] tulajdonában lévő [REDACTED] apartman használati joga képezte.

A szerződésben a [REDACTED] vállalta, hogy az apartman használati jogát minden év 10. naptári hetében, két fő részére egy heti időtartamra biztosítja 34.500,-Ft + ÁFA üdülőhasználati díj megfizetése ellenében.

Tekintettel életkoromra és egészségi állapotomra 2015. évtől nem vettem igénybe az apartmannt, ezért a szerződésben kikötött használati díjat sem fizettem meg.

A szerződés 4. pontjában rögzítésre került, hogy az üdülőhasználati díj megfizetésének elmaradása esetén a [REDACTED] a szerződés felmondására jogosult.

A [REDACTED] jogutódja (felperes) a szerződésben kikötött jogát nem gyakorolta, hanem az elmaradt üdülőhasználati díj megfizetését követelte, és fizetési meghagyás kibocsátását kérte. Ellentmondásom miatt a fizetési meghagyásos eljárás perré alakult.

Felperes keresetében előadta, hogy arra vállaltam kötelezettséget, hogy akkor is fizetem az üdülőhasználati díjat, ha nem veszem igénybe a szolgáltatást. Arra vonatkozóan nem adott tájékoztatást, hogy követelését mire alapozza, tekintettel arra, hogy a szolgáltatási díj elmaradásának esetére, a 4. pontban - felperesi jogelőd javára - kikötött felmondási lehetőségen túl, perbeli szerződésben megállapodás nem jött létre arra vonatkozóan, miszerint igénybe nem vett szolgáltatásért is vállalom a használati díj megfizetését.

A Bíróság ezzel kapcsolatban indoklásában kifejtette, hogy nem került kikötésre, hogy az üdülőhasználati díj **csak** akkor jár felperesnek, ha ténylegesen igénybe veszem a szolgáltatást, ami igaz.

A Bíróság arra vonatkozóan nem adott magyarázatot, hogy a **"csak"** szó használatának elmaradása, miért alapozza meg felperes követelést, és teszi jogszerűvé azt.

Tekintettel arra, hogy a 3. pontban viszont kikötésre került, hogy az **"igénybevétel esetén [...]** kerül kiszámlázásra az üdülő használati díj".

A Bíróság kifejtette, hogy az "ún. timeshare ügyleteknél az éves üdülőhasználat az éves üdülőhasználat nemcsak a tényleges használatot, hanem azt a jogot is magában foglalja, hogy az adott évnek egy időszakában az adott apartmannt az üdülőhasználatra jogosult részére fenntartják, függetlenül attól, hogy ténylegesen igénybe veszi-e a szolgáltatást, vagy sem."

1. Indoklás arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével.

Álláspontom szerint alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés annak eldöntése, hogy a szerződéses szabadság generálklausza mely értelmezése áll összhangban a tisztességes eljáráshoz való jog alkotmányos tartalmával. Egyszerűen fogalmazva: a szerződéses szabadság nem azonos azzal, hogy "mindent szabad".

Azt kérem ezért vizsgálni, hogy a jelen alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó bírói döntés(ek) fő kérdése az, hogy a jogállamiság-klauzulából eredő követelmények, továbbá a tisztességes eljáráshoz való jog és a jogorvoslathoz való jog viszonya milyen módon érvényesültek a vitatott eljárásban.

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét megalapozza az, hogy az eljáró bíróság a sérelmezett ítéletet a szerződésen és eljáráson kívüli "ügyleírásra" alapította, annak ellenére, hogy a perbeli ügyben alkalmazandó hatályos jogszabályok és a rendelkezésre álló bizonyítékok az "ügyleírással" ellentétesen rendelkeztek.

Az első fokú Bíróságnak az előzőekben - általam - kifogásolt indoklására vonatkozóan a Törvényszék azzal indokolta döntését, hogy **nem került kikötésre az, hogy nem fizetek ha nem veszem igénybe a szolgáltatást.**

Arra a Törvényszék nem adott magyarázatot, hogy a szerződés alapján vállalt kötelezettségemen túlmenően milyen jogalapon vagyok kötelezhető arra, hogy igénybe nem vett szolgáltatásért fizessek szolgáltatási díjat.

Ha a Törvényszék magyarázata alapos, akkor arra sem vállaltam kötelezettséget, hogy nem fizetem ki az apartmann - esetleges - teljes körű felújítását, azonban mivel elkövettem azt a súlyos hibát, hogy nem rögzítettünk a szerződésben még sok-sok mindent, aminek megfizetésére nem vállaltam kötelezettséget, akkor felperes bármilyen összegű keresetet érvényesíthet velem szemben.

A szerződést a felek egybehangzó akaratnyilvánítása hozza létre. A szerződés fakaszthat kötelmet, amennyiben az nem szenved jogi hibában, azonban a Törvényszék által hiányolt szerződéses feltétel - tehát az, hogy mire nem vállaltam kötelezettséget -, nem hozhat létre kötelmet. Éppen ezért bíróságok ítéletének illetőleg indoklásának tartalma alapján a felek akaratnyilatkozata (jogügylete) vizsgálendő.

Jelen eljárásban megállapítható, hogy felperes (jogelődje) nem adott a perbeli - Bírósági és Törvényszéki indoklás szerinti - szerződéses tartalommal ajánlatot, és részemről nem történt elfogadás.

Azaz a felek konszenzusához csak egy szerződés tartozhat, - amely a felek kölcsönösen egybehangzó akaratát tükrözi -, és nem lehet kettő, tehát egy másik okirat, amelyre felperes a Bírósággal és a Törvényszékkel egyezően hivatkozik. A becsatolt okiratok olyan nyilatkozatot nem tartalmaznak, amelyben arra vonatkozóan tettem kötelezettségvállalást, hogy ha felperes arról értesít, hogy előre kikötött olyan értelmű feltétel hiányában, hogy nem fizetek felperesnek, ha a szerződésben kikötött feltételeken túlmenően fizetési igényt kíván érvényesíteni, akkor követelése jogszerűen érvényesíthető.

A bíróságok eszerint közvetlenül beleavatkoztak a perrel érintett szerződésbe, és így megváltoztatták annak tartalmát. A normatív alapját veszített, „önkényes” bírói döntés kapcsán tehát az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított jogaimat az eljáró első fokú bíróság azáltal sértette meg, hogy kötelező szabályként az általa előadott hiányzó szerződéses feltételt rendelte alkalmazni a sérelmezett ítéletben.

Ezért Alkotmányjogi panaszom az Abtv. 56. §-a alapján befogadható, tekintettel arra, hogy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek értékelhető az a probléma, hogy a tisztességes bírói eljárás követelményének megfelel-e, ha a bíróság lerontja az adott eljárásban bemutatott bizonyítékok és indoklások érvényesülését azáltal, hogy a keresettel érintett perben az eljáráson kívüli ügyleírásra és a Bíróság által "kiötlött" (hiányzó) szerződéses feltétel hivatkozik, és egyoldalúan csak az egyik fél bizonyítékaira és szempontjaira alapozza a döntését.

A tisztességes bírói eljáráshoz való jogot az eljárás egészének minőségében kell vizsgálni ahogyan az Alkotmánybíróság a 6/1998. (III. 11.) AB határozatában megállapította, azt hogy

„[...] a *fair trial* olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás «méltánytalan» vagy «igazságtalan», avagy «nem tisztességes» [ABH 1998, 95.] {legutóbb megerősítette a 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, Indokolás

A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza.

Mindemellett számomra az ítéletek indoklásának alapján egyértelmű és vitán felülálló az, hogy az eljárás bíróságok szándékosan valósítottak meg olyan súlyú alkotmányossági sérelmet, amely a kétszeresen is önkényes minősítést, valamint a bírói függetlenséggel való visszaélés súlyos vádját megalapozza jelen esetben.

Az indokolás hiánya vonatkozásában - figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is -, azt vizsgálni szükséges, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e.

Álláspontom szerint a Pp. 221. § (1) bekezdésének az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelménynek megfelelő értelmezése szerint a jelen perbeli esetben a Bíróság és a Törvényszék marasztaló ítéletének tartalmaznia kellett (volna) -, az általam felhozott kifogások és az általam betervezett bizonyítékok tényszerű – jogszabályokkal és dokumentumokkal alátámasztott – indoklását arra vonatkozóan, hogy ezek a bizonyítékok és kifogások az eljárásban miért nem voltak figyelembe vehetők.

A jelen perbeli esetben a szolgáltatási díj megfizetése iránt indított peres eljárásban lehetőséget kellett (volna) biztosítani arra, hogy gyakorolhassam az alperest megillető azon jogokat, amelyek lehetővé teszik, hogy a szerződési kötelezettségemet érintő követelés jogalapját és összesszerűségét vitathassam.

Ami perbeli esetben azt jelenti, hogy az általam benyújtott szerződést nem vizsgálták (meg sem említik), valamint a vizsgált szerződés azon rendelkezését, amely a szolgáltatási díj megfizetése elmaradásának esetére vonatkozik, nem vizsgálták. Az indoklásban megemlítik ugyan, hogy létezik ilyen szerződéses feltétel, de figyelmen kívül hagyták, az indoklások erre a szerződéses feltételre vonatkozóan nem tartalmaznak magyarázatot.

Ami azt jelenti, hogy nem tartalmaz az eljáró bíróságok indoklása magyarázatot arra vonatkozóan, hogy miért van lehetősége felperesnek a szerződésben biztosított felmondási jogának gyakorlása helyett, a szerződésben rögzített feltételektől eltérően, követelést érvényesítenie velem szemben.

Ehelyett az ítélet szerint azért marasztaltak el, mert **nem állapodtam** meg arról a szerződésben, hogy mi az, amit nem vagyok köteles kifizetni. Jelen esetben ez azt jelenti, hogy felperes nem a - megállapodás szerinti - felmondási jogát kívánta gyakorolni, hanem az igénybe nem vett szolgáltatás díját szerződésben vállalt kötelezettségemen túlmenően értelmezett (jog?) alapon kívánta követelését érvényesíteni velem szemben.

Ez a megoldás álláspontom szerint ugyanis, - tehát a bírói függetlenség *contra legem* bírói jogértelmezése -, nem azonos azzal, hogy mindentől független, ezért felveti az eljáró bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének sérelmét is. A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el.

A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja.

Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.

A jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé. Ellenkező esetben sérül a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás.

A Bíróságok indoklásából kiderül, hogy a Törvényszék a törvényben foglalt jogával (vissza)élve, teljes mértékben figyelmen kívül hagyta az általam beterveztett bizonyítékot és a perbeli szerződésben foglalt rendelkezésekre történt hivatkozásaimat.

Azzal azonban, hogy a Bíróság az általam benyújtott bizonyítékot - szerződést - nem vizsgálta, és a nem teljesítésre vonatkozó szerződése rendelkezést figyelmen kívül hagyta, a Törvényszék pedig ezt minden különösebb aggály nélkül jogerőre emelte, - gyakorlatilag még formálisan sem vizsgálta a kifogásaimat -, a **jogorvoslati lehetőségetől elzárt**.

Az indoklások nem tartalmazznak olyan érvelést, amely a bíróságoknak az ítélet indoklására vonatkozó kötelezettségük elmulasztását igazolta volna, így ezáltal sérült a tisztességes eljáráshoz való jogom.

A XXVIII. cikk (1) bekezdése alapjogként nem az objektíve helyes eredményt védi a peres eljárás során, hanem arra hivatott, hogy a jogérvényesítésre megfelelő eljárásban, az eljárási garanciákra tekintettel döntsön a bíróság.

A kifogásolt eljárás alkotmányosságának fentiekben túlmenően, ellentmond a perbeli szerződésre - a felek által nem vitatottan - a szerződéskötéskor hatályos 1959. évi IV. Törvény („rég” Ptk.) valamint a **20/1999. (II.5) Korm. rendelet (továbbiakban: Rendelet) értelmezése**.

Mivel a **Rendelet** kötelező alakiságot ír elő, amelynek az általam becsatolt szerződés nem tett eleget, ezért kereseti tényállításhoz szerint perbeli **szerződés a Ptk. 217. §** alapján **semmis**.

Ennek bizonyítására csatoltam a birtokomban levő szerződést. Ezt a bizonyítékot a Bíróság és a Törvényszék is **figyelmen kívül hagyta**, és **felperes által benyújtott szerződés alapján** azt állapította meg, hogy a szerződés az alaki követelményeknek maradéktalanul megfelel.

Nem kell különösebb belátási képesség annak megállapítására, hogy felperes - utólag - "pótolta" a birtokában lévő szerződés általam kifogásolt alaki hiányosságait.

A vonatkozó jogszabályi rendelkezések áttekintése alapján a Bíróság elismerte, hogy a semmiségre alapított jogszabályi hivatkozásom helytálló azonban az eljáró Bíróság és a Törvényszék az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt jogaimat azáltal sértette meg, hogy az írásbeliséget előíró szerződésekre kötelező érvényű jogszabályi rendelkezés érvényesülését kizárta azzal, hogy az általam benyújtott bizonyítékot figyelmen kívül hagyta, és ítéletét felperesi "**manipulált**" dokumentumra alapította.

Arra vonatkozóan a Bíróság és a Törvényszék nem adott magyarázatot, hogy az én általam becsatolt szerződés hiányosságait miért hagyta figyelmen kívül, és miért csak felperes által benyújtott szerződést fogadta el bizonyítéknak, amiből az következik, hogy ilyen irányú vizsgálatot nem folytatott.

Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatában a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog érvényesülésének megítélését minden esetben tartalmi vizsgálathoz kötötte, ezért jelen ügyben is elemezni szükséges az alapjog állított sérelmére vezető jogszabályi környezetet és bírói döntést, a szabályozás célját és a konkrét ügy tényállását, majd pedig – mérlegelés eredményeként – mindezekből vont le következtetéseket az adott esetre nézve megállapítható alapjogsérelemre nézve {vö. 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, Indokolás [18]}.

A bíróságnak és a törvényszéknek a jelen ügyben az általam benyújtott szerződést (is) vizsgálnia kellett volna, vagy legalábbis meg kellett volna indokolnia, hogy ezen bizonyíték vizsgálatát miért mellőzte. E helyett azonban csak a másik, felperes által benyújtott szerződést vizsgálta és kifogásaimat elutasította, a felperesi szerződésben fel nem lelhető semmisségi okok hiányára hivatkozva.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti.

A tisztességes bírósági eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes bírósági eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon {lásd 7/2013. (III. 1.) AB határozat Indokolás [34]}.

A fentiekre tekintettel a jelen ügy vonatkozásában megállapítható, hogy nem teljesítette a Bíróság és a Törvényszék indokolási kötelezettségét akkor, amikor az ügy egyik leglényegesebb részéről, az adott eljárásban nyilvánvalóan az eljárás alapjául szolgáló és fellelhető bizonyítékra - tehát az általam benyújtott szerződésre -, vonatkozó jogszabályi rendelkezések nem alkalmazása okairól nem adott számot határozatában.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

„A jogorvoslathoz való jog olyan alkotmányos alapjog, amely tárgyát tekintve a bírói, illetőleg a hatósági (más közigazgatási) döntésekre terjed ki, tartalmát tekintve pedig azt kívánja meg, hogy valamennyi, az érintett jogát vagy jogos érdekét (helyzetét) érdemben befolyásoló érdemi határozat felülvizsgálata érdekében legyen lehetőség más szervhez, vagy azonos szerv magasabb fórumához fordulni.” {3064/2014. (III. 26.) AB határozat, Indokolás [15]}

Azért tartom Törvényszék döntését alaptörvény-ellenesnek, mert a támadott ítélet alapjául szolgáló másodfokú eljárás során nem volt biztosítva számomra az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében **garantált jogorvoslathoz** való jogom.

A jogorvoslat biztosításának követelménye az érdemi határozatokra vonatkozik. Annak vizsgálata során, hogy mely döntés minősül ilyennek, a döntés személyre gyakorolt hatása és a tárgya meghatározó, vagyis az, hogy a döntés lényegesen befolyásolta-e az érintett helyzetét, jogait. {18/2016. (X. 20.) AB határozat, Indokolás [16]}

A bizonyítékok elfogadhatósága, illetve hogy azokat hogyan kellene érdemben értékelni, elsősorban a bíróságokra tartozó kérdések, tekintettel arra, hogy az Alkotmányban foglalt garanciák a bizonyítékok eljárási szinten való kezelését érintik. A teljes körű jogorvoslathoz való jog azt jelenti, hogy a Bíróságok **mérlegelik az előttük fekvő bizonyítékokat**.

Ez azt jelenti, hogy az Alkotmánybíróság általános szabályként csak akkor kérdőjelezi meg a bíróságok megállapításait és következtetéseit, ha azok és **kirívóan és nyilvánvalóan önkényesek**, és akkor vitatja a bíróságok megállapításait, ha a bíróság nyilvánvalóan önkényesen és hibásan értelmezte a Pp. 221. § (1) bekezdését, és folytatta le az eljárást.

A perbeli eljárásban a Bíróság az általam beterjesztett bizonyítékot és kifogásaimat nem vizsgálta, így nem is lehetett ráhatásom felperes követelése jogalapjának és összezszerúségének vitatására ami az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését sérti.

A Törvényszék pedig a jogsértéssel meghozott első fokú döntést különösebb aggály nélkül - ugyanolyan eljárásban, mint amelyet az első fokú Bíróság lefolytatott -, jogerőre emelte, ez pedig XXVIII. cikk (7) bekezdéséből fakadó alkotmányos jogaimat sérti.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy vizsgálja meg a Bíróság és a Törvényszék ítéleteinek „bölcességét” jelen esetekben, amikor bizonyíték van az **önkényes** döntéshozatalra.

Álláspontom szerint akkor feladata az Alkotmánybíróságnak foglalkozni a bíróságok által elkövetett ténybeli vagy jogi hibákkal, ha ezek a hibák nyilvánvalóak és sértették az Alkotmány által védett jogokat amely esetemben a tisztességes eljáráshoz való jogomat jelenti.

Nem a törvényben leírt forma szerinti, írásban benyújtható fellebbezéssel van biztosítva ugyanis a jogorvoslathoz való jog, hanem azzal, hogy az ügy megoldása szempontjából, megfelelően meghallgatták és **megvizsgálták** a bíróságok az eljárás ténybeli és jogi indokait. Ezért szükséges, hogy az Alkotmánybíróság megvizsgálja, kontradiktórius eljárásban volt-e részem.

Az ítélet(ek)ben foglalt indoklások alapján azt kérem megállapítani, hogy a Pp. 221. § (1) bekezdésének alkalmazása során a tények és bizonyítékok vizsgálata az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdéséből és XXVIII. cikk (7) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény nem teljesült, mert a velem szemben indult per során a bírósági eljárásban nem gyakorolhattam az engem megillető azon jogaimat, amelyek biztosítják azt, hogy az általam előadottakat is figyelembe veszik és mérlegelik, mert csakis ezen jogaim érvényesülése esetén lehetett helye marasztalásomnak.

A jogorvoslathoz való jog törvényben meghatározottak szerint gyakorolható, ezért az egyes eljárásokban eltérő szabályozás lehetséges. Az Alaptörvény megköveteli, hogy a jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékony legyen, vagyis ténylegesen érvényesüljön és képes legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására.

A jogorvoslat jogának hatékony érvényesülését számos tényező befolyásolhatja, így többek között a bizonyítékok és kifogások vizsgálatának az eljárást lefolytató bíróságok által történő tényleges teljesítése. A jogorvoslatot elbíráló szerv nem köteles a kérelemnek minden körülmények között helyt adni, az azonban feltétlenül szükséges, hogy az eljárási szabályok által meghatározott keretek között a jogorvoslati eljárást lefolytassák és a jogorvoslati kérelemben írtakat a jogszabályban foglaltak szerint érdemben megvizsgálják. A jogorvoslati út igénybevételének nem előfeltétele valamely jog – esetleg alapjog – tényleges sérelmének a bekövetkezése, elegendő, ha az érintett megítélése szerint jogát (jogos érdekét) sérti a támadott döntés.

Az Alkotmánybíróság tehát a rendes bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, hanem a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket indokolás nélkül figyelmen kívül hagyó bírósági indokolás azáltal okozta a jelen ügyben az egész bírósági eljárás tisztességtelenségét, hogy az indokolás hiánya két különböző jellegű jogalkalmazói önkénnyel is összekapcsolódott.

Ezért fentiek alapján benyújtott panaszomat azon az alapon kérem befogadni, hogy a sérelmezett bírói eljárásban és döntésben - fentiekben előadott indokaimra figyelemmel -, a Alaptörvényben biztosított jogaim nem érvényesülhettek.

Vagyis a sérelmezett döntéshez vezető bírói gyakorlatban/eljárásban semmilyen értelmezés alapján nem állapítható meg a jogorvoslathoz való jogom alkotmányban biztosított garanciáinak teljesülése, és kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy döntése során vegye figyelembe A Római Egyezmény 6. cikkében biztosított jogokat, valamint a strasbourgi Emberi Jogok Bíróságának e jogok alapján kimunkált gyakorlatát.

Alappal merül föl a kérdés: vajon mi az ami ennél alaposabban bizonyítja a szándékos törvénysértéssel azt, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikkében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogom sérült, így a hivatali hatalommal való visszaélés tényszerűen megállapítható, úgy hogy a további jogérvényesítési lehetőségeimtől igyekeztek elzárni azzal, hogy fellebbezésnek helye nincs.

Alkotmányjogi panasz benyújtásához jogi képviselet nem szükséges, és az Alkotmánybíróság előtti eljárás illetékmentes, ezért számomra ez az egyetlen jogérvényesítési lehetőség maradt.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy jelen beadvánnyommal kapcsolatban minden további értesítést fiam, [REDACTED] nevére és fentiekben megadott lakcímére szíveskedjenek küldeni.

Amennyiben az Alkotmánybíróság úgy ítéli meg, hogy jelen panaszom nem befogadható, úgy kérem figyelembe venni a Velencei Bizottság állásfoglalását, amely szerint az Alkotmánybírósághoz fordulás jogát korlátozza az, ha egy alkotmányjogi panasz benyújtására, illetőleg befogadására csak akkor kerülhet sor, ha a panaszos alkotmányjogi felkészültséggel rendelkezik.

Dunaújváros, 2017-11-17

Tisztelettel:

[REDACTED]

Mellékletek:

1. sz. Melléklet Székesfehérvári Törvényszék 3.Pf.189/2017/5. ügyszámú ítélete
2. sz. Melléklet Dunaújvárosi Járásbíróság 7.P.21.088/2016/6. sz. ítélete
3. sz. Melléklet Meghatalmazás

Előttünk, mint tanúk előtt:

[REDACTED]

